

Sygn. akt I PK 118/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A.Z.
przeciwko „A.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.
o ryczałty za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt IX Pa .../16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 lutego 2017 r., sygn. akt IX Pa .../16 Sąd Okręgowy w K. na skutek apelacji pozwanej „A.” Sp. z o.o. z siedzibą w B. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S., którym Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz powoda A.Z. kwoty: 2.225,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.413,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 kwietnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.815,94 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia

2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 3.335,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.533,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 3.630,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.643,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 listopada 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 3.248,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 1.084,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 3.027,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 3.255,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 4.099,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.106,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 5.493,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 4.916,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty; 2.066,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty. Sąd drugiej instancji zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że powództwo oddalił w całości.

W sprawie ustalono, że powód był zatrudniony u pozwanej w okresie od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia 30 sierpnia 2013 r., na stanowisku kierowcy w ruchu międzynarodowym, jak i krajowym, w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie

swojego zatrudnienia u pozwanej powód wykonywał na jej rzecz kursy transportowe międzynarodowe, obejmujące terytorium państw Europy zachodniej, poruszając się w pojedynczej obsadzie pojazdami ciężarowymi przeznaczonymi dla dwóch kierowców. Powód został zapoznany z obowiązującym w pozwanej spółce regulaminem pracy oraz wynagradzania i jego kolejnymi zmianami.

Zgodnie z § 9 ust. 1 Regulaminów Wynagradzania pozwanej z dnia 16 czerwca 2010 r.; z dnia 16 grudnia 2012 r. oraz z dnia 16 stycznia 2013 r. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, a w przypadku innych niż kierowcy pracowników również poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Natomiast zgodnie z brzmieniem § 9 ust. 2 tych Regulaminów, kierowcom zatrudnionym w pozwanej spółce ustala się następujące należności i warunki wypłacania diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju:

1. za każdą dobę podróży służbowej przysługuje dieta w pełnej wysokości 40 euro,

2. za niepełną dobę podróży przysługuje:

- do 8 godzin przysługuje 1/3 diety;
- ponad 8 godzin do 12 godzin przysługuje 1/2 diety;
- ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

Wypłata należności z tytułu podróży służbowej nastąpi do 10-ego następnego miesiąca po miesiącu, w którym złożono dokumenty do rozliczenia, przelewem na konto pracownika lub w kasie firmy (§ 9 ust. 5 Regulaminu Wynagradzania). Tak samo należności z tytułu podróży służbowych zostały uregulowane w Regulaminie Wynagradzania pozwanej z dnia 16 grudnia 2012 r. i z dnia 16 stycznia 2013 r.

W dniu 9 kwietnia 2012 r. powód podpisał oświadczenie, że zgodnie z art. 8 ust. 8 Rozporządzenia 561/2006 dokonuje świadomego wyboru korzystania z homologowanego miejsca do spania, w które wyposażony jest pojazd, którym wykonuje transport drogowy.

W okresie swojego zatrudnienia u pozwanej powód wykonywał na jej rzecz międzynarodowe kursy transportowe, poruszając się pojazdami ciężarowymi marki

SCANIA i IVECO. Podróże trwały od 4 do 5 tygodni. Powód przebywał w podróżach służbowych od 1 lutego 2012 r. do 25 lutego 2012 r., od 5 marca 2012 r. do 30 marca 2012 r., od 10 kwietnia 2012 r. do 5 maja 2012 r., od 14 maja 2012 r. do 16 czerwca 2012 r., od 26 czerwca 2012 r. do 21 lipca 2012 r., od 6 sierpnia 2012 r. do 7 września 2012 r., od 24 września 2012 r. do 20 października 2012 r., od 29 października 2012 r. do 1 grudnia 2012 r., od 10 grudnia 2012 r. do 22 grudnia 2012 r., od 5 stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r., od 11 lutego 2013 r. do 10 marca 2013 r., od 18 marca 2013 r. do 13 kwietnia 2013 r., od 22 kwietnia 2013 r. do 4 maja 2013 r., od 20 maja 2013 r. do 22 czerwca 2013 r., od 8 lipca 2013 r. do 10 sierpnia 2013 r., od 19 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r.

Użytkowane przez powoda pojazdy ciężarowe marki Scania wyposażone były w wysoką kabinę sypialną z podwyższonym dachem typu Highline. Kabiny pojazdów samochodowych marki IVECO, jakimi poruszał się powód, również należały do kategorii wysokich kabin sypialnych. Na tylnej ścianie kabiny obu pojazdów zamontowane były dwie rozkładane leżanki, ulokowane jedna nad drugą, z możliwością złożenia i zamiany na 2 pufy oraz stolik. Leżanka ma długość do ok. 2 m i szerokość do ok. 1 m. W związku z realizacją zleceń transportowych przez jednego kierowcę druga leżanka w zależności od potrzeb kierowcy mogła być w pozycji złożonej. Kabiny były ogrzewane i wyposażone w klimatyzację, jak również w rolety przeciwsłoneczne, schowki do przechowywania rzeczy kierowcy, warunki techniczne zezwalały na dostęp do energii elektrycznej i możliwość podłączenia urządzeń elektrycznych. Klimatyzacja działała wyłącznie przy włączonym silniku, natomiast ogrzewanie było niezależne od pracy silnika. Pojazdy były wyposażone w pojemniki z wodą, którą kierowca w trakcie trasy mógł uzupełniać bądź wymieniać bezpłatnie na wszystkich bazach A. Ponadto kabiny tych pojazdów były wyposażone również w izolację wibroakustyczną. Pracodawca nie zapewniał powodowi jakiegokolwiek pościeli do spania, kołdry, poduszki czy poszewki. Powód nie otrzymywał także ekwiwalentu za pranie pościeli.

Powód, tak jak inni kierowcy pozwanego, mógł korzystać z bazy A. poza granicami Polski. Na terenie Włoch znajdowały się 4 bazy A. w miejscowościach Rovereto, Cavenago, Gerbole, Corbetta, na terenie Niemiec 3 tezy w miejscowościach Adelsdorf, Ulm, Kolonia, oraz w Belgii baza w Maasmechelen, w

Wielkiej Brytanii baza w Tilbury. Bazy te były wyposażone w węzeł sanitarny (prysznic, toalety, umywalki), a nawet pralki do dyspozycji kierowców (w Tilbury i Maasmechelen), pomieszczenia socjalne (Rovereto, Ulm, Adelsdorf) i kuchnię. Bazy Adelsdorf i Rovereto wyposażone były w pomieszczenia sypialne. W bazie w Rovereto były trzy pomieszczenia sypialne przeznaczone dla 5-6 osób, a w Adelsdorfie były pomieszczenia sypialne przeznaczone dla 2-3 osób. Wszystkie bazy były ogrodzone i monitorowane, dostęp do nich mieli wyłącznie pracownicy A. Jeśli trasa powoda przebiegała przez bazy powód korzystał z możliwości noclegu na ich terenie. Nocleg spędzał jednak w kabinie pojazdu, gdyż było to dla niego wygodniejsza forma. Korzystanie z noclegu w bazie wymagało przeniesienia swojej pościeli, rzeczy, sprzętu do gotowania i spożycia posiłku, środków czystości. Łączyło się także z koniecznością spania w wieloosobowych salach. Kierowcy pozwanego woleli więc spędzać nocleg w kabinie, korzystając na bazach z węzła sanitarnego i socjalnego. Nie zawsze także były wolne miejsca do spania. O miejscu zatrzymania się na nocleg decydował kierowca uwzględniając przebieg trasy i jak najbardziej efektywne wykorzystanie czasu jazdy. Powód starał się zatrzymywać na parkingach przy stacjach benzynowych lub w bazach pozwanego. Pozwany nie wymagał od powoda stałego przebywania w kabinie celem dozoru mienia, jednak odpowiedzialność kierowcy za pojazd i towar była jednym z istotnych elementów skłaniających kierowców, w tym powoda, do spędzania noclegu w kabinie. Powód nigdy nie nocował podczas zatrudnienia w pozwanej spółce w innym miejscu niż kabina kierowcy.

Pracodawca nigdy nie informował powoda o możliwości wykorzystania noclegu w innym miejscu niż kabina pojazdu, czy bazy A. Powód nie pytał pracodawcy o taką możliwość.

Z tytułu podróży służbowych pozwany wypłacał pracownikom diety. Pracownicy nigdy nie byli informowani przez pracodawcę, iż na kwoty wypłacanych diet składają się także ryczałty za noclegi.

Sąd drugiej instancji powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., w sprawie K 11/15, obszernie przytaczając argumenty podniesione przez Trybunał w przywołanym wyroku. Sąd odwoławczy uznał, że uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z art. 2 Konstytucji przepisy, tj.

art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze i zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1666 ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. Nr 167) w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jak i art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, stanowią podstawę prawną roszczenia powoda w niniejszej sprawie.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że ponieważ wydanie przez Trybunał wyroku stwierdzającego niekonstytucyjność określonych przepisów ma skutek *ex tunc*, co powoduje, że nie mogą być one podstawą orzekania dla sądów powszechnych, to odpadły podstawy roszczenia powoda.

Ponadto Sąd drugiej instancji wskazał, że pozwany zapewnił powodowi miejsce do spania w kabinie pojazdu. Miejsce do spania znajdowało się w przystosowanej do takich celów wydzielonej kabinie wyposażonej w elektronicznie sterowaną klimatyzację oraz postojowy ogrzewacz kabiny utrzymujący stałą temperaturę. Kabina była izolowana w celu ograniczenia poziomu hałasu, jak również wpływu temperatury zewnętrznej. Była też możliwość złożenia jednej z leżanek, aby zwiększyć przestrzeń dla kierowcy korzystającego z wypoczynku. Powód wyraził też zgodę na taką formę i warunki wypoczynku składając w dniu 9 kwietnia 2012 r odpowiednie oświadczenie.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne wyrażające się także potrzebą wykładni i wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy skutków - i w szczególności zakresu tych skutków - wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. Ponadto skarżący wskazał, że istnieje potrzeba wykładni przepisów oraz występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu stosowania do ogromnej grupy zawodowej kierowców przepisów podstawowego aktu prawa pracy w określonym i będącym następstwem wyroku Trybunału Konstytucyjnego stanie prawnym. Zdaniem strony powodowej, konieczne jest również rozstrzygnięcie, czy na gruncie art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców definiującym podróż służbową kierowcy nadal możliwe jest przyjęcie, że kierowcy podlegającym przepisom tej ustawy przysługują należności z tytułu podróży służbowej określonej w Kodeksie pracy, czy też obecnie takich regulacji brak.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o:

1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i

rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wskazał jakiegokolwiek zagadnienia prawnego, które mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zacząć należy od podkreślenia, że nie leży w kompetencjach Sądu Najwyższego dokonywanie wykładni wyroków Trybunału Konstytucyjnego. Sąd Najwyższy może dokonywać wykładni wyłącznie przepisów prawa, zaś wyroki Trybunału takich przepisów nie ustanawiają, co najwyżej usuwają one określone przepisy z systemu prawa, jednak czynią to w drodze wykładni dokonywanej przez Trybunał, która nie może podlegać kontroli ze strony Sądu Najwyższego. Natomiast wyroki Trybunału Konstytucyjnego wpływają na obowiązujący system prawa, przez wykluczenie niektórych przepisów z tego systemu, w wypadku stwierdzenia ich niekonstytucyjności, co jest jednak wiążące dla Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Niezależnie jednak od powyższego skarżący nie dostrzegł, że kwestie, które podnosi on w skardze kasacyjnej jako istotne zagadnienia prawne, wymagające interwencji Sądu Najwyższego, były już przedmiotem bogatego orzecznictwa tegoż Sądu, wydanego już po wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 11/15.

Należy tutaj wskazać przede wszystkim na wyrok Sądu Najwyższego z 21 lutego 2017 r., I PK 300/15 (OSP 2017 nr 11, poz. 116), w którym Sąd Najwyższy wyraził tezę, zgodnie z którą po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15, nie stosuje się art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) ale stosuje się art. 77⁵ § 5 k.p., gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę. Warto również przywołać wyrok

Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., I PK 90/16 (LEX nr 2282387), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że artykuł 8 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. nr 561/2006 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego przewiduje, że regularny tygodniowy okres odpoczynku kierowcy powinien być wykorzystany w hotelu (motelu), na terenie bazy lub w porównywalnym miejscu albo w domu. Nie ulega wątpliwości, że pracodawca ma obowiązek pokrycia kosztów noclegu kierowcy poza kabiną w przypadku regularnego tygodniowego okresu odpoczynku (35 godzin wypoczynku stosownie do art. 14 ust. 2 ustawy z 2004 r. o czasie pracy kierowców); jeśli kierowca nie przedstawi rachunku za nocleg, rekompensatą powinien być ryczałt za nocleg. Przepisy te uniemożliwiają polskiemu pracodawcom całkowite pominięcie w regulaminach wynagradzania ryczałtu za nocleg, nawet w przypadku zapewnienia pojazdu z miejscami noclegowymi. Jednocześnie, jeżeli pracodawca określi w przepisach wewnętrznych (np. regulaminie wynagradzania) kwoty odpowiednio kompensujące zwiększone koszty ponoszone przez kierowcę zatrudnionego w transporcie międzynarodowym w czasie wykonywania pracy zagranicą, to nie ma on obowiązku wypłacania dodatkowo ryczałtów za noclegi. Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z 14 lutego 2017 r., I PK 77/16 (LEX nr 2258054) wyjaśniono, że do stanów faktycznych począwszy od 3 kwietnia 2010 r., do kierowców w transporcie międzynarodowym nie należy stosować przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych z upoważnienia art. 77⁵ k.p.; zastosowanie miały przepisy zakładowe (regulaminy wynagradzania), które nie były korygowane przez przepisy powszechnie obowiązujące jako bardziej korzystne. Dysponowanie przez pracownika - kierowcę pojazdem z miejscem do noclegu, który uznał za wystarczający do odpoczynku i regeneracji sił - stosownie do art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. UE L 2006.102.1), umożliwiło ograniczenie w zakładowym regulaminie wynagradzania świadczeń z tytułu zagranicznej podróży służbowej do wysokiej i stałej diety, pokrywającej wszystkie niezbędne wydatki

socjalne kierowcy także z tytułu noclegów.

Jak więc widać z przytoczonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wszystkie podnoszone przez skarżącego zagadnienia, mające świadczyć o konieczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania były już przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego, zaś skarżący nie wskazał aby orzecznictwo to zawierało sprzeczności lub wymagało uzupełnienia. Skarżący nie powoływał się również na sprzeczność zaskarżonego wyroku z utrwalonym orzecznictwem, a zatem nie sposób uznać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania za przekonywająco uzasadniony.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

kc